

HORVÁTH EVE

Jogomban áll

Az életem, mint egy árokba borult hullaszállító kocsi, néha olyan. Ezt a mondatot álmodtam a minap, amikor megindult ellenem a per, és világossá vált előttem, hogy törvény és jog nem az igazság képviselője. Na, de miben nem csalódtam még.

Egyenesbe jönni olyan, mint az EKG, amikor végleg kisimul az intenzív osztályon. Talán az igazságtalanság tart életben engem. Kapok egy díjat, elismerést, mellé egy fizetési meghagyást, csak hogy kvittek legyünk, én és az ördög. Örök zsidó, körbe-körbe, és a hetedíziglenből a hetedik.

Ha volna gyermekem, rajta már nem fogna az átok, szentül hiszem, de ez több okból is lehetetlen. A roma napszámos, a Fecske, nyíltan megkérdezte, mi az, hogy nincs gyerekem. Gondolom, mennyire fájna, ha *ráadásul* még meddő is lennék, ami szintén nem kizárt. Ő egy főállású anyával élt, aki negyvenhét évesen úgy nézett ki, mint a szántóföld.

A műfogsort nem tudta megszokni. Az agyát egy háló tartotta egyben, amióta sztrókja volt, hozzá képest, persze, gyerekes vagyok, mert az életbe halok, és nem a halálnak élek. A Fecske sem úszta meg. Lehet, hogy én sem fogom, neki a szemét is vissza kellett öltetni, miután ittasan vezetett.

De hát a büszkeség. Közöttük elnyomott voltam és napszámúzott. Legkisebb órabér, kánikulában szalmakalap, mocsok a kádban. Kint a földeken, a határban, a mákrengetegben pipacsvadászaton. Itt-ott egy-egy tetem, vagy totemállat, borz, róka, vadnyúl, őzek zizegése a kukoricásban. Hogy a rög milyen kegyetlen, azt hamar megtanultam. De a röghöz kötöttek? Írónak nem való a világuk. Sem a puszták népének a líra.

Szilánkok vadközepe, ez a homokhátság, ahol nem él meg semmi,
csak a rettenetes közöny. Nőknek a kedélyjavító, frontin, ital és kötél
a férfiaknak. A Dunapart csupa kullancs. Szemben a gyárkémenyek
[okádják
rá a füstjük. Olykor baljós felhőknek látszanak, néha a szaguk terjeng.
Talán az enyvnek a papírgyár felől, vagy a dögkúté a másik
[településről.

Az országban, ahol idősek pelenkáit cseréltem volna, merő
segítő szándékból, egy valag pénzbe került a képzés, nyolc
általánosra építkezve, a bölcsész diplomám mellé. De elúszott
a tanfolyam és a tanulmányi szerződés, amit a munkáltatóval
kötöttem. Másképpen a szocgondozó fizetés ki sem tudta
állni a díjat. De megbetegedtem a záróvizsgára, így

Felmondtak nekem, többé nem kezelhettem darált húsrá
emlékeztető, szép, kinyílt felfekvést, maradt a munkanélküli
és az eladósodás. Most mégis tárgyalás lesz, ahol én, az alperes,
kénytelen leszek befizetni kamatostul a képzés díját, amiről nincs
[bizonyítvány.

Az öregekre meg vigyázzanak a levitézlett angyalok, a rakott falak,
a járókeretek, a fogantyúk, a gondosóra és a beszélő vérvnyomásmérő.

Amikor a Rammstein megzenésíti Radnóti Miklós versét

A földszinti szobám ablakában cigiztem. Ledér, nyári
este, tompa, illatos, a pincékben kandúrok harca
a nőstényekért. Zsömle macskám, a vörös, gyakran
ugrott be pinceszagúan, én éppen belekezdtem
nirvánás kamaszkoromba.

Valamin túl kéne lenni. Lihegte felém a nyír, és
messziről jóváhagyta a szomorúfűz, lomhán
teregetve szét lombját a játszótéren.

Gyerekkorom helyszíne ez a négyzet, amit négy négyemeletes panelház határolt.

Ablakom alatt szűk járda, ha volt negyven centi. Gyakran időztem így, miután anyámék lefeküdtek, elcsentem egy-egy pohárral nevelőapám borából, szabadnak éreztem magam, ilyenkor tudtam csak önfeledten álmodozni, és írni titokban.

Szerettem volna őrá hasonlítani, rá, a szemközti házból, aki a jobb oldali panel alatt, éjszakák szirénjeként, zöld szemű fekete macska, bőrruhában kopogott végig a magas-sarkúján, mint Monica Bellucci a Malénában. Ő rontott el, azzal, ahogyan bámult, sőt, egyszer követett is.

Nem szólt egy szót sem, csak cigarettázott a megállóban, mindenki őt nézte, ő meg engem. Emlékszem, iskolába menet rám égett a bőrkabátom, elkenődött a vastag sminkem, idegesen kopogtam apró karikákkal ékesített, hosszú körmeimmel az ablak gumiszegélyén, ahogyan igyekeztem nem odanézni.

Valamin túl kéne esnem, hogy én is lemehessek abba a világvégi lebuja, ahol a nagylányok biliárdoznak és isznak a nagyfiúkkal. Dögunalmas nekem a saját korosztályom. Még szilveszterről ismertem a punkot, aki már ott is meg akart húzni. Lábemésztő bakancsban lépdelt felém, néhány házzal arrébb lakott.

Felült az ablakomba, bor- és bőrszaga volt, és nagykorúsága imponált. Különben arrogáns alak, valaki őt is elrontotta. Fájdalom, nem emlékszem már a nevére sem, adtam neki bagót, meg talán egy pohár italt. Valami vonzott hozzá, mint sorozatgyilkosokhoz az oknyomozó riportert.

Rettegtem tűzben égő szemétől, a poklok forrongtak ott, mintha Tondal víziója, és rengeteg sertés lény toporgott volna benne, hogy megírni is csak húsz év távlatából merem, ha egyáltalán sikerül. Malénámra gondolva

hagytam, hogy megcsókoljon, nyelvében a piercing mégis milyen.

Elromlani, ahogyan elromlottak azonnal a dolgok: már szobámban állt a sertés, vetkőztetett. A háttérben villogott a tévé, ő csak az övét csatolta ki, és máris rám nehezedett. Krisztián, vagy nem is tudom. Anyám munkatársa volt a gyárban, ki nem állhatom azt a bunkót, hányszor mondogatta.

Nem kell védekezni, ő steril – állította magáról, fogalmam sem volt, hogy ilyen rossz, amit mindenki annyira élvez. Persze visszakoztam, majd inkább hagytam magam, csak anyámék rá ne jöjjenek, befelé sikítóztam, mikor lefogta csuklóimat.

Csak halkán túrni, ahogy mindent összerombol. Különben még kezet emel anyámra is, aki sohasem kérdezte tőlem, hogyan és kivel vesztettem el. Végigdöngölt, mint a csirkehúst, szúrt az arca, fojtogatott alulról.

Önkívületben aludtam el, miután bezártam az ablakot. Vagy akkor, vagy hajnalban zuhanyoztam, lemosni magamról a mocskot, több napig fáj a járás, a csuklóim, amiket odaszorított. Egy hét múlva felhívtam Malénát, ültünk az ágyán. Én sem vagyok már szűz, vettem oda hősiezen, csak úgy foghegyről.